

ници и низко спуснати надъ очитѣ шапки. Тѣ тихо почукваха на малката дѣбова врата, озѣртваха се, казваха условната дума и влизаха.

Около една широка маса бѣха насѣдали десетина мжже. Бледата свѣтлина на една воценица удѣлжаваше сѣнкитѣ около очитѣ и устата имъ, и придаваше на лицата имъ нѣкаква зловеща тържественостъ.

— Асѣнъ не знае какво върши — каза бавно владетельтъ Богданъ. — Ние не можемъ да накараме хората си да се стѣгатъ за нова брань. Ще избухне бунтъ. И после нашитѣ глави ще се търкалятъ.

— Не бой се. Ако не го послушашъ, тя пакъ нѣма да остане на врата ти — каза болярътъ Николица.

— Тогава неговата ще се търкулне, — извика Богданъ.

— Азъ не мога вече да помагамъ съ конницата си — се обади куманскиятъ войвода Терихъ. — До сега нито на единъ узки владетель не е позволено да си прави кула на Трапезица. Само на българитѣ! А ние сме машитѣ, съ които се пипа огъня.

— У франкитѣ, у алеманитѣ, у италиянцитѣ всѣки владетель е единъ малкъ царь въ владението си. Всѣки прави каквото намѣри за добре. А ние тукъ всички сме подъ сѣрмения сандаль на Асѣна. Каквото каже той, само това става. За какво разсипваме прониятствата си, за какво лѣме кръвта си? Само за негова чesть и слава! Императоръ иска да стане!... — и дребниятъ боляръ Матея седна съ треперяща отъ ядъ брада.

Следъ това скочи единъ високъ, съ малка глава и бѣли мигли.

— За насъ трѣбва единъ царь, който да разбира най-добре нуждитѣ и желанията на боляритѣ си! Ние не можемъ повече да следваме волята и безумствата на Асѣна. Ето, на пролѣтъ той се кани да повежда нова брань. Това не може повече. Всички искаме да си отдѣхнемъ. Сега е най-добриятъ случай. Петъръ и Иваница ги нѣма. Белота е въ Преславъ. Исакъ каза, че василевсътъ ще ни помогне. Трѣбва да избереме новъ царь!

Всички извърнаха глава къмъ Иванко, който бледенъ